

בית המשפט העליון

בג"ץ 808/14 - כ"ג

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

העותרת: נווה ירושלים

נגד

- המשיבים:
1. הממונה על מחוז ירושלים במשרד הפנים
 2. עיריית ירושלים-מנהל הארנונה בעיריית ירושלים
 3. עו"ד שירה שוויד
 4. עו"ד דוד גיט
 5. עו"ד שלומי ברקאי

בקשה מטעם העותרת לפי פקודת בזיון בית המשפט

בשם העותרת: עו"ד מאיר קייקוב; עו"ד הלל ברק

החלטה

1. לפני בקשה לפי סעיף 6 לפקודת בזיון בית המשפט (להלן: הפקודה), במסגרתה מבקשת העותרת, עמותת נווה ירושלים (להלן: העמותה), לאכוף על המשיבה 2, עיריית ירושלים, ועל גורמים שונים מטעמה – שצורפו כמשיבים לבקשה הנוכחית, את ביצוע פסק הדין שניתן בעתירה ביום 6.10.2015 (להלן: פסק הדין); וכלשונה: "לאכוף על המשיבה לקיים את ההחלטה ככתבה וכלשונה, ובאופן פרטני במקרה שלפנינו – לאסור על המשיבים 1 ו-2 'לבדוק' האם המבקשת עומדת בדרישות לפטור מתשלום ארנונה [...] ולהמשיך לתת את הפטור למבקשת".

2. כפי שפורט בפסק דיננו הנ"ל, העמותה עוסקת, בין היתר, במתן יעוץ משפחתי ובהכשרת נשות חינוך. פעולותיה נעשות בנכס המצוי בתחום המוניציפאלי של עיריית ירושלים. עניינה של העתירה, שהוגשה עוד בשנת 2014, בבקשת העמותה לבטל את החלטת הממונה על מחוז ירושלים במשרד הפנים (להלן: הממונה), הוא המשיב 1 בעתירה, שלא להעניק פטור חלקי מארנונה על-פי פקודת מסי העירייה ומסי הממשלה

(פיטורין), 1938 (להלן: פקודת הארנונה), בהתייחס לאותו חלק מהנכס בו היא פועלת, המשמש להכשרת נשות חינוך.

3. מבלי לפרט את השתלשלות העניינים בהליך זה, אזכיר כי במהלכו – ולאחר שהוגשו תגובותיהם המקדמיות של המשיבים לעתירה – ניתן על ידי בית משפט זה פסק דין, במסגרת הליך אחר, שהכריע במחלוקת המשפטית שהתגלעה גם בעתירה דנן, הנוגעת לפרשנות הוראות פקודת הארנונה (דנ"ם 6673/12 עטרת בנות ירושלים נ' משרד הפנים - הממונה על מחוז ירושלים (23.3.2015)). קביעותיו של פסק הדין האמור, השליכו ישירות על המחלוקת שבמוקד הליך זה, ועל כן ביקשתי מן המשיבים להבהיר האם הם עודם עומדים על תגובותיהם המקדמיות לעתירה.

4. נוכח ההתפתחות הנ"ל, עדכן הממונה כי בחן שנית את עמדתו וכי החליט לאשר את בקשת העמותה להכיר בה כ-"מוסד חינוך" לצרכי פטור מארנונה לפי סעיף 4 לפקודת הארנונה, בהתייחס לחלק מהנכס המשמש כסמינר. עיריית ירושלים, מצידה, הודיעה כי תפעל ליישום האישור אשר ניתן על-ידי הממונה, כך שהפטור יותל ממועד מתן האישור, בהתייחס לחלק המשמש סמינר. בהינתן הודעות הממונה והעירייה, הודיעה העמותה כי העתירה מיצתה את עצמה, וכי דינה להימחק.

5. בהתאם, ניתן ביום 6.10.2015 פסק הדין, בגדרו נקבע: "אכן כך. העתירה מוצתה והתייתר הצורך להמשיך ולזון בה. העתירה נמחקת אפוא בזאת. כל צד ישא בהוצאותיו".

6. כעת, במסגרת הבקשה שלפני, טוענת העמותה, כי "החליטה העירייה כעת, לדרג שנת הארנונה החדשה, לבטל את הפטור שניתן בפסק דינו של בית משפט זה"; אשר על כן, מבקשת העמותה ליתן צווים "למען תפעל המשיבה בהתאם לצו בית המשפט הנכבד, וכן להורות למשיבה לגלות מי הגורמים בעירייה אשר החליטו לבזות את הצו [...]".

7. דין הבקשה להידחות, אף ללא צורך בתגובת העירייה ויתר המשיבים לבקשה. כפי שניתן להבחין בנקל, פסק הדין בהליך זה הורה על מחיקת העתירה, בלא שניתן במסגרתו כל 'צו'. כפי שנקבע על ידי בית משפט זה במספר הזדמנויות, בהעדר צו, לא קמה עילה לבקשת סעד של כפייה לפי הוראות הפקודה; ובכלל זה, גם אי-עמידה בהצהרות שעל יסודן נמחקה עתירה – אינה מקימה עילה בהליך לפי הפקודה, מבלי כמובן לנקוט עמדה לגופם של דברים (בג"ץ 7342/97 פיטוסי נ' בית הדין הרבני האזורי (20.9.1999); בג"ץ 3114/06 פרלמן נ' עיריית פתח תקוה (11.9.2012); בג"ץ 5712/17

פיש נ' משרד הפנים רשות האוכלוסין וההגירה (12.12.2018); בג"ץ 2289/19 ת"ת "עץ החיים" ביתר עלית נ' נשיא בית הדין הרבני הגדול (10.12.2020); בג"ץ 6155/20 סואעד נ' משרד החינוך (29.8.2022).

הבקשה נדחית אפוא בזאת.

משלא התבקשה תגובת המשיבים, ולפנים משורת הדין, לא יעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, י"א באלול התשפ"ג (28.8.2023).

ש פ ט